

нови Устав од 2006. године пледира за факултативни (необавезни) референдум који Народна скупштина расписује (о питањима из своје надлежности) онда када то захтева већина свих народних посланика или најмање 100.000 бирача.

Парламент данас располаже и судским (квазисудским) овлашћењима, меша се и у судске ствари, што по начелу строге поделе власти не би смео да чини јер су законодавство и судство посебне и одвојене власти. Тако он даје амнестију (amnestia) неодређеној групи лица, даје ослобођење од гоњења или их потпуно или делимично ослобађа од извршења казне (замена изречене казне неком блажом) као и што им и брише осуду и укида правне последице осуде. Према важећем Уставу и другим прописима, то овлашћење има и наша Народна скупштина Републике Србије и треба га разликовати од помиловања јер док се амнестија даје законом, дотле је помиловање акт шефа државе – код нас председника Републике којим се поименично одређено лице ослобађа од гоњења, потпуно или делимично ослобађа од извршења казне (или му се изречена казна замењује блажом), или му се брише осуда као и укида или одређује краће трајање правне последице осуде.

У склопу судских (квазисудских) овлашћења, парламент суди и носиоцима највиших извршних функција: шефу државе (председнику) или влади – њеном председнику и министрима за учињене повреде устава или закона о вршењу њихових дужности. То је случај и у републикама и монархијама (када се ради о владиној одговорности) и ту најчешће горњи дом суди министрима по тужби доњег дома, а такође, суди и председнику државе. Тако, у САД председник одговара за повреду Устава и закона и то на основу оптужбе (impeachment-a) коју подиже Представнички дом док Сенат (двотрећинском већином) одлучује о председниковој одговорности која повлачи његово уклањање с председничког положаја. У неким државама та одговорност извршне власти, председника државе и владе, се реализује на основу оптужбе коју подиже парламент, док се о самој одговорности изјашњава други орган. То је случај у Француској где председник Републике одговара за велеиздају учињену у вршењу председничке функције пред посебним органом – Високим судом правде а по оптужби оба дома парламента усвојеној истовременом одлуком и са апсолутном већином чланова оба дома. И у Републици Србији постоји ова одговорност извршне власти пред парламентом само што се различито регулисала старим (Уставом од 1990.) и овим новим Уставом од 2006. године. По старом Уставу од 1990. године председник Републике није могао бити разрешен од